

[Aksel Larsen.]

heller ikke, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen prækede had mod tyskerne; vi har bare talt om, at vi kan ikke lide tyskere med geværer eller andre våben. Vi har erfaringer nok, og det er muligt, at det engang bliver anderledes, men det synes altså hidtil at have været sådan, at det er fra Tyskland, krigsfaren i Europa kan true, og derfor er vi ikke glade for, at man har bevæbnet Tyskland, og derfor er vi ikke glade for militærfællesskab med Tyskland.

Jeg noterer i øvrigt om den højtærede udenrigsminister, at han overhovedet ikke har ønsket at tale om spørgsmålet Berlin og Tyskland. I sin redegørelse i formiddags fortalte han noget om, at der var en Berlinkonflikt, og at det var sådan og sådan med Berlin. Jeg har, jeg ved ikke for hvilken gang, gjort ham opmærksom på, at han godt selv ved, at det drejer sig ikke om Berlin; det drejer sig om grænsedragningen i Centraleuropa og om Tysklands grænser. Nu har ministeren så lejlighed til at udtale sig, og han har en del ikke helt behagelige bemærkninger til mig, men det falder ham overhovedet ikke ind at komme ind på dette spørgsmål; dér lader han, som om der ingenting er sagt, og han forsøger på denne måde at lade det blive stående, at det er Berlin, det drejer sig om. Jeg skal komme tilbage til det, når jeg skal beskæftige mig med det ærede hr. Ole Bjørn Krafts højtstemte tale.

Den højtærede forsvarsminister siger, at det, der her foretages, er en selvfølgelig konsekvens af, at vi i 1951 godkendte den øverstkommanderende. Hvis det var det, hvorfor fik vi så ikke i 1951 at vide, at der ville komme den og den selvfølgelig konsekvens? Jeg er virkelig enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen i, at man må jo være varsom med at sige A, når det viser sig, at så har man pligt til at sige også B, C og D og køre hele alfabetet igennem, skønt der ikke var nogen som helst, der fortalte, at der ville komme flere bogstaver i bogstavrækken.

Den højtærede forsvarsminister siger, at min tale var udelukkende mistænkliggørelse og gisninger; der var ikke et eneste argument. Nå, det var der ikke! Jeg foreslår ministeren at gennemlæse fortrykket af Folketingstidende, når det kommer; så vil

han opdage, at talen var fuld af argumenter, men jeg skal dog minde ham om et par stykker. Se, det, jeg gjorde i min tale og brugte det meste af min tid til, var at gennemgå, hvad de to ministre havde sagt, og sige min mening om det og, så godt det lod sig gøre, påvise, at deres lysegrønne forhåbninger om, at Tyskland ville være sådan en idyllerisk nabo, og at vi kunne være helt sikre på, at den tyske militærmagt intet større ønske havde end at beskytte de fredsomme danske, intet havde på sig. Det var det, jeg gjorde i størstedelen af min tale, og dér kom jeg faktisk med en del argumenter. Men jeg var naturligvis nødt til at indrette disse argumenter efter, hvad ministeren havde sagt, til eksempel dette, at det blev sagt af den højtærede forsvarsminister, at Vesttyskland kan overhovedet ikke begynde nogen selvstændig krig, for de har ingen højere stabe. Så sagde jeg: hvorfra ved forsvarsministeren det? Ministeren har ikke udtalt sig om det senere; han har ikke fortalt noget om, at han har sikkerhed for, at der ikke er nogen højere føringsstabe; det kan han nemlig ikke have.

Den højtærede udenrigsminister sagde på en anden måde, at der er ingen som helst fare for, at tyskerne skal lave noget militært, som vi ikke kan lide, for deres militære styrker er integreret i NATO-styrkerne. Jeg spurgte: hvem vil forhindre en tysk regering i at trække dem ud af NATO-styrkerne og samle dem sammen til en national, vesttysk hær? Jeg fik intet svar af udenrigsministeren.

Det blev sagt af den højtærede udenrigsminister, at der var ingen som helst fare for, at Tyskland ville få atomvåben, for det havde præsident Kennedy sagt. Jeg svarede hertil, at den tyske forsvarsminister, Strauss, har sagt, at man absolut vil have atomvåben. Jeg kan hertil føje, at da fysikerne ved Göttingens universitet i 1959 protesterede imod forsvarsminister Strauss' krav om atomvåben, holdt ministeren en tale og kaldte en af dem, nobelpristageren Otto Hahn, for en gammel tosse, der øjensynlig ikke kan holde tårerne tilbage, og som nok ikke kan sove roligt om natten, når han tænker på Hiroshima. Det er den tyske forsvarsministers mentalitet, der kommer til udtryk i sådanne ord.